

● — pointa

HOTEL GARCÍA

Gabriela
Bártová

Hotel García

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.pointa.cz
www.albatrosmedia.cz

Gabriela Bártová

Hotel García – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2020

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS MEDIA

● ■ pointa

HOTEL GARCÍA

HOTEL GARCÍA

Gabriela Bártová

2020

Copyright © Gabriela Bártová, 2020

Ilustrace © Sabrina Šimonová, 2020

ISBN tištěné verze 978-80-7650-175-1

ISBN e-knihy 978-80-7650-177-5 (1. zveřejnění, 2020) (epub)

ISBN e-knihy 978-80-7650-178-2 (1. zveřejnění, 2020) (mobi)

ISBN e-knihy 978-80-7650-176-8 (1. zveřejnění, 2020) (ePDF)

Vydání knížky je pro mě splněným snem. Proto si myslím, že je vhodné, abych touto cestou poděkovala všem, kteří se jakkoli na splnění tohoto snu podíleli. V první řadě děkuji těm, kteří přispěli na vydání, ať už koupí knihy nebo jakkoli jinak. Bez vás by kniha nevyšla. Obrovský dík patří vedení Střední odborné školy civilního letectví v čele s paní ředitelkou Ing. Ludmilou Turečkovou a jejímu pedagogickému sboru, hlavně mé třídní učitelce Mgr. Jaroslavě Krausové a Ing. Ludmile Turečkové ml. za finanční a psychickou podporu. Je úžasné vědět, že vaše škola stojí za vámi a podporuje vaše sny a cíle.

Dále bych ráda poděkovala Klubu rodičů a přátel školy, městu Libušín a Veronice Buriánové za finanční podporu.

Velký dík patří hlavně mým rodičům za všestrannou podporu. Dále Mgr. Iloně Sládkové, která mě přivedla k lásce k literatuře a ke psaní. Bez její podpory bych se nikdy neodhodlala vydat knihu. Mockrát děkuji členům svého týmu, protože bez jejich pomoci a znalostí by kniha nikdy nezískala svoji dnešní podobu. Děkuji i svým nejbližším kamarádům a dobrým přátelům, kteří nejenže si knihu koupili, ale po celou dobu věřili, že vyjde, a byli tu vždy pro mě. Určitě všichni víte, koho teď myslím. Takže prostě a jednoduše, všichni jste skvělí a já vám za to děkuji.

Moře šumělo, ptáci zpívali, z města se ozýval křik dětí. Bílá jachta se pohupovala v tyrkysové modři. Všudypřítomný hluk doléhal všude, dokonce i na palubu. Tam, v záři slunečního svitu, ležela tmavovlásá dívka s černými brýlemi na očích a v ruce držela sklenku šampaňského. Ne, to nebyl sen. To byla holá, ani trochu přibarvená pravda.

Tak skvělý byl život jedné docela malé, měřila jen sto padesát centimetrů, mladé ženy ze španělského ráje. Na jachtě brázdila vody kolem evropských břehů spolu se svým manželem. Odložila sklenici a zvedla se z lehátka. Zazátkovala lahev a nakoukla do tašky, kde měla ukrytý deník s tmavě modrými deskami. Všechno na lodi ladilo nějakým způsobem do modré, barvy moře. I ona sama měla na sobě námořnické tričko a tmavě modré šortky. Otevřela desky deníku a zadívala se na vložený lístek. Poté jí pohled padl na hodinky. Zamračila se a odběhla do vnitřní části jachty. Chvilí pobíhala sem a tam, a najednou se zarazila. Cukla sebou, když hodiny na zdi začaly odbíjet poledne. Třesoucí se rukou odemkla trezor vedle kuchyňské linky a vyndala z něj balíček oblepený černou izolepou. Její tmavé oči byly temnější než jindy. Pohled měla ostřejší než obvykle. A ruce se jí takhle nikdy netřáslly. Vyrasila z podpalubí jako střela a doběhla k zábradlí. Opatrně ho přelezla

a chvíli zůstala stát z druhé strany. Zahleděla se do vln. A potom se pustila.

Krátkou chvíli padala. A pak se svět zahalil do rozmazaného hávu. Vystrčila hlavu nad hladinu, prudce se nadechla a zmizela ve vodě.

V Parze byl poměrně velký jachetní přístav, kde byly lodě seřazené jedna vedle druhé. Jejich jachta kotvila až úplně na kraji, nejvíc na moři, skoro mimo zátoku. Měla by plavat ke břehu, ale ona směřovala na opačný kraj kotvišť. Tam, lesknoucí se v záři slunečního svitu, se pohupovala jachta s nápisem Karibbean na boku. Moc dobře věděla, komu patří – bandě pirátů, kteří se na ně nalepili, hned jak se dostali do Středozemního moře. Byla si téměř jistá, že je poslal Marco, jeden portugalský mafián, který chodil s její matkou a chtěl jejich loď, protože je údajně jeho.

Doplavala až k ní, ale už z dálky zkontrolovala, jestli na palubě nikdo není. Naštěstí pro ni nechali majitelé svěšený provazový žebřík. Vylezla po něm nahoru. Nemohla uvěřit, že tam je. Bylo pro ni neuvěřitelné dostat se až do cíle. Schylovalo se k extrémnímu řešení. Opatrně se proplížila ke kajutě a vlezla dovnitř. Nechtěla se nechat přistihnout. Chvilku se hrabala ve stole, potom sebrala dva papíry, nechala balíček pohozený na zemi a rozeběhla se pryč.

A ve chvíli, kdy skočila přes zábradlí, s obrovskou detonací celá loď vybuchla.

Bylo teplo. Nepředstavitelné teplo. Nina se divila, že se z vody ještě nekouří, jak se musí pod ostrými slunečními

paprsky vařit. Jejich jachta se pohupovala ve vlnách kousek od pláže, kde ležela. Její manžel, Tobias, pobíhal po palubě a připravoval vše k odjezdu. Ona se opalovala a co chvíli kontrolovala mobil. Zrovna si pročítala mailovou schránku, když objevila zprávu, která ji zaskočila.

„Dostavte se ve věci dědictví,“ přečetla nahlas. Sundala si z obličejů brýle a vzhlédla k jachtě. Parga. Město, z něhož zrovna odpluli. Zaklela a zvedla se. Odpočinek a klidné odpoledne byly v trapu.

Kousek od ní, ukrytý mezi balvany, čekal nafukovací člun. Vlezla do něj a pádlovala směrem k lodi. Tyrkysové moře házelo odrazy na její opálenou pleť. Dala do toho veškerou sílu, aby plula co nejrychleji. Hned jak se dostala k jachtě, zastavila a zvedla se.

Tobias stál na kraji lodě a natáhl k ní ruku. Vděčně ji přijala a přelezla na palubu. Společně vytáhli člun a uklidili ho.

„Musíme se vrátit do Pargy,“ oznámila mu, když měli hotovo. On se na ni tázavě otočil a rukou si prohrábl světlé vlasy, jako to dělal pokaždé, když začal přemýšlet.

„Proč?“ optal se. Právě odtamtud jeli. Nikdy se tak rychle nevraceli.

„Píšou o dědictví,“ vysvětlila.

„Počkat...“ zarazil se a mávnul před sebou rukou. „Říkala jsi, že na té lodi nebyl.“ Nervózně se na ni podíval. Byl blondák, přesto měl tmavé oči.

„Tady jde o něco jiného,“ odtušila. Sama neměla zdání. Jako by se věci nemohly začít kazit ještě víc. A zrovna teď.

„Stejně nevím, jestli jsme to nepřehnali,“ začal opatrně. Narážel tím na výbuch pirátské jachty.

„Ne,“ rozhodla. „Koneckonců mě s výbušninami naučil zacházet on.“ Na znamení lhostejnosti pokrčila rameny. Když přijeli před dvěma roky do Portugalska, aby je její matka seznámila se svým novým přítelem Marcem, chtěl z nich udělat dědice „rodinného podniku“. Naučila se střílet, bojovat, připravovat výbušniny. Potom se neshodli ohledně jachty a raději odjeli. A od té doby museli podobně zakročit už jednou, aby měli klid.

Odešla do kajuty a zapnula si počítač. Zaposlouchala se. Bylo úplné ticho. Krátký okamžik jí připadalo, že se svět zastavil. Chyba. Na takhle opuštěných místech mohly uběhnout hodiny a člověk to ani nemusel postřehnout. To se jí stávalo často.

Tobias se objevil ve dveřích. Krátce se na ni podíval.

„Mám vyplout?“ zeptal se. Jenom přikývla. Tiše ho od stolu pozorovala, jak odchází k řízení. Zanedlouho naskočily motory a loď se dala do pohybu.

„Máme tam být zítra ráno,“ zavolala, aniž by odtrhla pohled od obrazovky počítače.

„Alespoň máme čas nechat si to projít hlavou.“

Přikývla, přestože si byla jistá, že teď už nic vymyslet nestihnou. Prostě budou muset počkat. A ona čekání z duše nenáviděla.

NINA

Vzduch v Parze se vůbec nehýbal. Na volném moři vždy profukoval alespoň slabý vánek, ale tady nic. Bylo jako v peci. Lidé kolem, kteří byli na takové počasí nejspíše zvyklí, se procházeli nejen po nábřeží. Většina jich zavítala do centra starého města, kam jsme zabloudili i my.

Prohlížela jsem si obrazovku mobilu, kde byla zpráva s adresou. Správná. Nikdy by mě nenapadlo, že se může kancelář vyřizující pozůstalost ukrývat v turistickém centru v jednom z obyčejných starých domů bez klimatizace. Asi potřebovali rychle získat novou práci nebo něco vydělat na majetku, který kvůli nim nikdo nepřijme.

Přemýšlela jsem, o co se tu vlastně snažíme. Zbohatnout? Bůhví, jestli to nebude nějaký nesmysl. Nebo dluhy. A hlavně - kdo by nám co odkazoval? V Řecku nikoho neznáme.

Tobias mě vytrhl z přemýšlení, když zastavil. Před námi stál dům, ne o moc vyšší než ty ostatní, ale se čtyřmi patry. S naším štěstím budeme muset až úplně nahoru. Stará dřevěná okna s okenicemi vypadala, že každou chvíli upadnou, a dveře se tvářily jako napadené nějakým škůdcem.

Ani mě nepřekvapilo, když jsme došli ke zvonku a zjistili, že v domě žádný úřad ani firma nesídlí. Normální člověk by to vzdal, raději by zmizel a žádné dědictví by od práv-

nické kanceláře se sídlem na tak divném místě nepřijal. My samozřejmě zazvonili na jediný funkční zvonek a vešli dovnitř.

Schody skřípaly pod nohama a v celé budově bylo podivné ticho, jako by v ní už dávno nikdo nebydlel. Ovšemže jsme došli až nahoru do nejvyššího patra. Jak jinak.

Tam už na nás přede dveřmi jediného bytu čekala starší žena v šedém kostýmku. Zkusila jsem si představit, jak jí v něm asi musí být - neskutečný hic, takové horko, až je z toho člověku na padnutí, ale ona se tvářila spokojeně. Já bych takovou sílu nenašla.

„Jsem ráda, že jste dorazili tak rychle,“ přivítala nás Philomena Stavrosová, jejíž jméno jsem si přečetla na jmenovce, až když jsem došla těsně k ní.

Pokynula nám, abychom šli dovnitř. Za dveřmi byl schovaný malý, avšak útulný pokojík s jednou postelí u zdi pod oknem, skříní, pracovním stolem a čtyřmi židlemi uprostřed místnosti. Všechno ze dřeva. Pod oknem ležel malinký větráček a dovoloval alespoň krátký pobyt uvnitř místnosti. Ne že by venku bylo lépe.

„Bylo by hezké, kdybyste to příliš nezdržovala. Prostě to na nás vybalte,“ řekla jsem. Nikdy mě to nenapadlo, ale přímočarost mi šla. Tobias byl spíše typ člověka, který chodil kolem problému dokola a snažil se být milý. To mně bohužel moc nešlo.

„Vidím, že máte obavy. Nevím, jestli je vám mám vyvracet,“ začala Philomena.

„Strach nemáme, paní.“ Sladce jsem se usmála. Nepředstavovala si snad, že přijdeme, padneme na kolena a uká-

žeme své skutečné obavy? Na mysl se mi vloudila vtíravá myšlenka – jak jí asi říkají známí? Phila?

„Měli byste mít,“ pokývala Phila hlavou. Vysoký drdol se jí přitom kymácel ze strany na stranu.

„Přejděte k jádru věci,“ oznámila jsem. Ráda používám rádoby vážné řeči, které znějí zajímavě nebo odborně.

„Jistě. Jedna stará dáma se rozhodla vám, slečno Zevrevová...“

„Paní LaCarézová,“ skočila jsem jí do řeči.

„Samozřejmě. Rozhodla se vám přenechat svůj hotel.“

„Cože?!“ vyhrkli jsme oba zároveň.

„Proč by to někdo dělal?“ nechápala jsem.

„Považovala se za vaši babičku,“ usmála se Philomena.

„To není možné,“ pronesla jsem šokovaně. Ihned jsem začala přemýšlet, jestli Marco náhodou nemá v Řecku nějaké příbuzné. Byla jsem přesvědčená, že ne.

„Jak vidíte, je to možné. Ale je tady větší problém.“

„Vážně? A jaký?“

„Je to velká odpovědnost. V tom domě žijí tři děti. A podle závěti jsou součástí dědictví,“ odpověděla mi opatrně.

„Kde se tam jako vzaly?“ nechápala jsem, i když mě začal pomalu nahlodávat strach, že vím.

„Jsou to vaši sourozenci,“ vysvětlila.

„Musíme si promluvit o samotě,“ vyhrkla jsem, popadla Tobiase za loket a vyběhla z místnosti. Philomena se opřela na židli a zadívala se z okna, jako by už předem věděla, že to takhle dopadne. Nejspíš se zaměřovala na problematické případy.

„Co to prostě odmítnout?“ zeptala jsem se ho tiše.

„Pamatuješ, jak jsme si říkali, že by bylo dobré se konečně usadit?“ zeptal se mě pro změnu on.

„Jo,“ znejistěla jsem. Nestávalo se často, že by zvažněl. I když, dělal to pokaždé, pokud řešil moje problémy a cítil, že za ně nesu vinu.

„Není tohle znamení? Něco jako osud?“ pokračoval. Chtělo se mi namítnout, že ne, že na osud já nevěřím. Jenže on měl pravdu. Snili jsme o vlastním hotýlku. A navíc jsem se celý život snažila zjistit, kdo je můj otec. Zalitovala jsem, že se mnou tak snadno manipuluje, ale nešlo se tomu bránit. Vrátila jsem se proto do provizorní kanceláře paní Philomeny.

„Podíváme se na to,“ oznámila jsem. Docela mě překvapilo, jak snadno jsem to řekla. Možná nějaká část mě se chtěla usadit stejně jako Tobias.

„Dobře. Ale moc si od toho neslibujte. Stejně si myslím, že od toho nakonec utečete,“ usklíbla se a prohlédla si mě od hlavy až k patě.

Že by se Philomena nějak zdržovala s vysvětlováním, to se říct nedalo. Prostě nám řekla, ať jdeme s ní. Vedla nás ulicemi zpět do přístavu a ani na vteřinu nezaváhala. Měla taky jachtu jako my. Sice byla o dost menší a v jistých ohledech se od té naší lišila, ale na první pohled jsem poznala, že ji vyrobila stejná firma. Pokračovala jsem k naší lodi.

„Kam poplujeme?“ zavolala jsem na ni, aby si všimla, že nastupujeme jinam.

„Na Korfu,“ oznámila mi.

„Překrásné místo. Poplujeme za vámi.“

V kajutě jsem se výjimečně posadila vedle Tobiase k řízení. Sice jsem uměla loď řídit stejně jako on, ale chovala